

Orationis Micipsae
ΠΑΡΑΡΗΡΑΣΙΣ.

Ὁ Jūgūrtha, sūrsūm, et quasi in gratiam cepi te
parvūlūm, amissō patre Manastabale, existentem sine spē
regni, quū ex illegitimō torō natus es, et sine
opibus, semper tibi apud me iuxta optatū fuit rerū
statū: Existimavi me non minū dilectū et amabilem
tibi fore, quā legitimis meis filiis, si genuissem;
non minū me charūm tibi fore ob beneficia in te
collata, quā liberis ob generationem. Neq; ea
res me deceptū et illūsum vanā spē aut falsā
opinione habuit: Non, inquam, falsū ea res me
habuit, quā existimabam me charūm tibi fore. Nam
ut alia silentiō præteream facta tua magna ac
egregia: Dū rediens novissimē ex bellō Numantino,
ornasti et me, et regnū meū gloriā: ga laudatus
ā Scipione redieras. Fecisti item per virtutē tuam
Romanos nobis amicissimos, ubi prius tamen amici
illi fuerant. In Hispaniā gloriā et famam domū
nrā nobilitasti novā gloriā, ubi antea clara fuerat
ex Masinissa rebus, cū Afrūbale contra Romanos
feliciter gestis. Postremō, quæ res est difficillima
acquisitū inter mortales, omnem, per gloriā tuā,
vicisti invidiam: quia tametsi livor p̄ma petat,
invidia tū non ē ferē nisi inter pares aut pro paribus.
Quis n. plebeiorū, felicitati reos invideret, nisi
fortē pro Rege aut principē suo? Dū verō tantam
gloriā nactus es, ut invideri tibi desinerent invidi.
Nūc igit, quoniam ad finem finem vitæ meæ decurri
moneo et obtestor te per hanc dextram tuam, quam
teneo, perq; fidem, quam debes regno, ut habeas
charos hos duos filios meos, qui consanguinitate tibi
propinqui, quia patruēles, ipsiq; sunt tibi fratres
per adoptionem meam: neve magis velis tibi
adjuungere ad societatem regni alienos, quā retineri

necess
thesaur
quos
sed g
amicy
venie
trabo
valid
parva
disco
potig
eveni
ac sa
gri e
famen
a. A
virū
pūto
elabo
dete